

1

Нещата могат да бъдат точно както преди – рече Каролайн топло и се пресегна, за да стисне ръката на Бони.

Но не беше вярно. След смъртта на Елена вече нищо не можеше да бъде както преди. Нищо. А и Бони имаше сериозни опасения за купона, който Каролайн се опитваше да спретне. Неясното присвиване на стомаха ѝ подсказваше, че поради някаква причина идеята никак, ама никак не е добра.

– Рожденият ден на Мередит вече *мина* – припомни Бони натъртено. – Беше миналата събота.

– Но тя не ни събра на купон или поне не на истински купон. Сега разполагаме с терен за цялата нощ. Родителите ми няма да се приберат преди неделя сутринта. Хайде, Бони, само си представи колко изненадана ще остане тя.

О, да, определено ще бъде изненадана, помисли си Бони. Така ще се изненада, че после ще иска да ме убие.

– Слушай, Каролайн, причината Мередит да не вдигне голям купон беше, че нямаше настроение за празнуване. Това ми се струва... като проява на неуважение някак си...

– Но ти грешиш. Елена би искала от нас да си прекарваме добре, знаеш, че точно това би желала. Тя обичаше купоните. Нямаше да иска да ни види шест месеца след смъртта ѝ само да седим и леем сълзи. – Каролайн

се наведе напред. Очите ѝ, обикновено широко отворени и зелени като на котка, сега гледаха напрегнато и подкупващо. В тях нямаше преструвка, нито обичайните за Каролайн опити за гадни манипулации. В този миг Бони можеше да се закълне, че е искрена.

– Искам да бъдем приятелки както някога – припомни ѝ Каролайн. – Забрави ли, че винаги празнувахме заедно рождените си дни, само ние четирите? Помниш ли как момчетата винаги се опитваха да дойдат на нашите купони? Питам се само дали и тази година ще се опитат.

Бони усещаше как губи контрол върху ситуацията. Това е лоша идея, много лоша, каза си тя. Но Каролайн не преставаше да я убеждава със замечтано и почти романтично изражение, докато ѝ припомняше за доброто старо време. Бони нямаше сърце да ѝ каже, че доброто старо време беше отминало безвъзвратно, също като диското.

– Но вече дори не сме четири. Само ние трите не сме достатъчни за един купон – вяло се опита да протестира тя, когато най-после успя да вземе думата.

– Ще покания и Сю Карсън. Мередит се разбира с нея, нали?

Бони трябваше да признае, че Мередит наистина се разбираше със Сю; всички се разбираха с нея. Но при все това Каролайн трябваше да проумее най-сетне, че нещата вече не могат да бъдат както са били досега. Не можеш просто така да заместиш Елена със Сю и да кажеш: „Ето, всичко се нареди“.

Но как да обясня това на Каролайн, замисли се Бони. Внезапно ѝ хрумна нещо.

– Нека поканим и Вики Бенет – предложи тя.

Каролайн я зяпна смаяно.

– *Вики Бенет?* Ти шегуваш ли се? Да поканим тази шантава малка глупачка, която се разсъблече пред половината училище? След всичко, което се случи?

– Именно *заради* всичко, което се случи – заяви Бони твърдо. – Виж какво, аз много добре знам, че тя никога не е била част от компанията ни. Но тя вече не е с обичайната си групичка – те не я искат, а и тя се бои от тях. Вики се нуждае от приятели. А ние се нуждаем от хора. Нека да я поканим.

За миг Каролайн доби объркано и смутено изражение. Бони вирна брадичка, сложи ръце на кръста си и зачака. Накрая Каролайн въздъхна.

– Добре, печелиш. Ще я покания. Но ти трябва да доведеш Мередит у дома в събота вечерта. И още нещо, Бони, постарай се тя да не се досети какво ѝ готвим. Наистина искам да бъде изненада.

– О, ще бъде – промърмори Бони мрачно. Изненада се, като видя грейналото лице на Каролайн и импулсивната топла прегръдка, с която момичето я удостои.

– Толкова се радвам, че се съгласи – каза Каролайн. – Ще бъде толкова хубаво ние четирите отново да сме заедно.

Тя нищо не разбира, осъзна Бони, все още смаяна, докато Каролайн се отдалечаваше. Какво трябва да направя, за да ѝ го обясня? Да я цапардосам? О, Господи, трябва да кажа на Мередит.

Но към края на деня тя реши, че може би все пак Мередит не бива да знае. Каролайн искаше да изненадат Мередит. Е, значи Бони трябваше да се погрижи изненадата да е пълна. Така поне Мередит няма да се тревожи предварително. Да, заключи Бони, вероятно ще е най-разумно да не споменава нищо пред Мередит.

Вече не зная какво да мисля, записа тя в своя дневник в тази петъчна вечер. Може би се държа прекалено сурово с Каролайн. Възможно е тя наистина да съжалява за всичко, което ни причини, за опита си да унизи Елена пред целия град и да прогони Стефан като убиец. Може пък Каролайн да е поумняла от-

тогава и да се е научила да мисли и за другите, а не само за себе си. Може би наистина ще си прекарваме добре на нейния купон.

Или може би до утре извънземните ще кацнат, за да ме отвлекат, помисли си тя, като затваряше дневника. Оставаше ѝ само да се надява.

Дневникът беше евтина тетрадка с бели листа, купена от най-близкото магазинче, с дребни цветчета на корицата. Започна да го води след смъртта на Елена, но вече се бе пристрастила към него. Това бе единственото място, където можеше да каже всичко, което мислеше, без да шокира хората и те да я обсипват с упреци като: „Бони Маккълору, как можа!“ или „О, Бони, не очаквах това от теб!“

Все още мислеше за Елена, когато изгаси лампата и се сгуши под завивките.

Тя седеше на разкошна, грижливо поддържана мо-рава, простираща се във всички посоки, докдето погледът стигаше. Небето беше идеално синьо, а въздухът – топъл и уханен. Навред пееха птици.

– Толкова се радвам, че дойде – рече Елена.

– О... да – кимна Бони. – Ами, естествено и аз се радвам. Разбира се, че е хубаво. – Тя се озърна, след което побърза да се обърне към Елена.

– Още чай?

В ръката си Бони държеше чаена чаша, тънка и крехка като черупка на яйце.

– О... разбира се. Благодаря.

Елена бе облечена в рокля от осемнадесети век от прозирен бял муселин, която прилепваше плътно и подчертаваше стройната ѝ фигура. Наля чая прецизно, без да разлее нито капка.

– Искаш ли мишка?

– *Какво?*

– Исках да кажа: ще желаш ли сандвич към чая си?
– О, сандвич. Да. Чудесно. – Поднесен ѝ бе сандвич с майонеза и тънко нарязана краставичка върху прецизно отрязана филийка бял хляб без коричка.

Цялата местност беше окъпана в светлина и красива като картина на Съора*. Намираха се сред Топлите извори. Доброто старо място за пикници, помисли си Бони. Но със сигурност имаше по-важни теми за обсъждане от чая.

– Кой ти прави косата напоследък? – попита тя. Елена никога не бе могла сама да се справя с прическите си.

– Харесва ли ти? – Приятелката ѝ вдигна ръка към копринения водопад от златисторуса коса, която се стелеше по гърба ѝ.

– Съвършена е. – Оценката на Бони прозвуча надутото като речите на празненствата, организирани от Дъщерите на американската революция**.

– Е, косата е много важна, нали се сещаш – додаде Елена. Очите ѝ блестяха със синева, по-дълбока от синевата на небосвода, с удивителното синьо на лапис лазули. Бони с притеснение докосна непокорните къдрици на червената си коса.

– Разбира се, кръвта също е важна – продължи Елена.

– Кръвта ли? О, да... разбира се – смутолеви Бони смутено. Нямаше никаква представа за какво ѝ говори Елена, затова се почувства все едно ходеше по въже над река, пълна с аллигатори. – Да, кръвта е важна, така е – съгласи се тя примирено.

– Още един сандвич?

– Благодаря. – Беше със сирене и домати. Елена взе

* Жорж Съора (Seurat, 1859–1891), прочут френски пейзажист. – Б. пр.

** DAR (Daughters of American Revolution): женска организация, в която членуват само далечните потомци на бащите-основатели на нацията. – Б. пр.

един за себе си и внимателно отхапа. Бони я наблюдаваше, усещаше как с всяка минута в нея се надига все по-голямо безпокойство, а след това...

И тогава видя как от края на сандвича започна да се процежда тъмна слуз.

– Какво... *какво е това?* – От ужас гласът ѝ затрепери. За пръв път сънят започна да прилича на сън и тя откри, че не може да помръдне. Седеше като вцепенена и се взираше втрещено. Върху карираната покривка на масата падна голямо парче от онова тъмнокафявото, изскочило от края на сандвича на Елена. Е, добре, беше само някаква кал.

– Елена... Елена, това...

– О, това е обичайната ни храна тук – усмихна ѝ се Елена със зъби, изпоцапани в кафяво. Само че гласът не беше на Елена. Бе мъжки глас, звучеше грозно заплашителен, някак си изкривен. – И ти също ще ядеш от нея.

Въздухът вече не беше топъл и уханен; беше горещ и лепкаво-сладникав, напоен със зловоние то разлагачи се боклуци. Сред зеленеещата се трева се виждаха черни ями и ливадата вече не беше добре поддържана, а дива, гъсто обрасла с всякакви треви. По нищо не приличаше на Топлите извори. Намираще се в старото гробище, как не го бе разбрала досега? Само дето гробовете бяха пресни.

– Още една мишка? – изкиска се Елена гадно.

Бони сведе поглед към наполовина изядения сандвич, който държеше в ръката си. Изпищя. От единия му край бе провиснала дълга кафява опашка. Захвърли сандвича с все сила към една от надгробните плочи. После се надигна с натежал стомах, като бършеше ожесточено ръце в джинсите си.

– Още не можеш да си тръгнеш. Компанията ей сега ще пристигне.

Лицето на Елена се промени: вече почти нищо не бе останало от косата ѝ, а кожата бе станала сивкава

и жилава като подметка. Нещо се размърда в подноса със сандвичите, както и сред прясно зейналите гробове. Бони не искаше да ги гледа. Каза си, че ще полудее, ако го направи.

– Ти не си Елена! – изкрещя тя и побягна.

Вятърът духаше косата ѝ в очите и тя не можеше да вижда. Нейната преследвачка беше по петите ѝ. Усещаше я съвсем близо зад себе си. Давай към моста, каза си тя, а после ще измислиш нещо.

– Чаках те – каза ѝ съществото, което бе облечено в роклята на Елена, странно създание, само сивееща кожа и кости, с дълги извити зъби. – Чуй ме, Бони. – Сякаш някаква ужасна сила я теглеше назад.

– Ти не си Елена! Ти не си Елена!

– Чуй ме, Бони!

Сега прозвуча гласът на Елена, истинският ѝ глас. Не онзи подигравателно гаден глас – нито плътен, нито грозен, а настойчив. Идваше някъде зад Бони и нахлу в съня ѝ като студен свеж вятър.

– Бони, чуй ме, няма време...

Всичко наоколо започна да се размазва. Костеливите ръце върху раменете на Бони, осеяното с надгробни плочи гробище, изпълненият със зловония горещ въздух. За миг гласът на Елена прозвуча ясно, но после изведнъж заглъхна както при лоша телефонна връзка с далечно затънтено място.

– ... Той изкривява нещата, променя ги. Аз не съм толкова силна като него... – Бони не чу няколко думи. – ... но това е важно. Трябва да намериш... сега. – Гласът отново заглъхна.

– Елена, не те чувам! Елена!

– ... лесна магия, само две съставки, тези, за които вече ти казах...

– Елена!

Когато се изправи рязко в леглото, Бони още продължаваше да крещи.

2

У това е всичко, което си спомням – завърши Бони, докато двете с Мередит крачеха по Сънфлауърстрийт между редиците от високи къщи във викториански стил.

– Но наистина ли беше Елена?

– Да. И накрая тя се опита да ми каже нещо. Но тази част от съня не беше ясна, с изключение на това, че говореше за нещо важно, ужасно важно. Какво ще кажеш?

– Сандвичи с мишки и отварящи се гробове? – Мередит изви елегантните си вежди. – Мисля, че си попаднала в смесица от роман на Стивън Кинг и приказка на Луис Карол.

Бони си помисли, че Мередит навярно има право. Но сънят продължаваше да я безпокои. През целия ден не я остави на мира, изтласквайки на заден план по-ранните ѝ тревоги. Сега, докато двете с Мередит приближаваха къщата на Каролайн, старите тревоги се завърнаха с нова сила.

Трябваше да каже на Мередит, каза си Бони, като хвърли неспокоен кос поглед към приятелката си. Не биваше да оставя Мередит да прекрачи прага неподготвена...

Мередит вдигна очи към осветените прозорци на къщата „Кралица Ана“ и въздъхна.

– Наистина ли общите ти *трябват* за тази вечер?

– Да, трябва ми, абсолютно. – Вече бе прекалено

късно. Може пък така да се окаже най-добре. – Ще ти харесат, като ги видиш – додаде тя, доловила нотката на отчаяна надежда в гласа си.

Мередит се спря и проницателните ѝ черни очи се приковаха за миг изучаващо върху лицето на Бони. После почука на вратата на къщата.

– Само се надявам Каролайн да не си е вкъщи тази вечер, защото няма да можем да се отървем от нея.

– Каролайн да си е у дома в събота вечер? Не ставай смешна. – Бони бе задържала прекалено дълго дъха си и сега ѝ се зави свят. Звънливият ѝ смях прозвуча неуверено и фалшиво. – Що за хрумване – продължи тя с истеричен тон, когато Мередит отбеляза, натискайки дръжката на вратата.

– Не мисля, че има *някой* в къщата.

Бони, обладана от някакво шантаво вдъхновение, добави:

– Тра-ла-ла.

Мередит задържа ръката си върху дръжката, но замря, преди да се обърне с лице към приятелката си.

– Бони – тихо рече тя, – да не си откачила?

– Не. – Внезапно всякаква надежда напусна Бони, сграбчи ръката на Мередит и се взря тревожно в нея. В този момент вратата се отвори. – О, Господи, Мередит, моля те, не ме убивай...

– Изненада! – изкрещяха три гласа.

– Усмихни се – просъска ѝ Бони и тласна Мередит през вратата, но тя внезапно се запъна, нежелаяща да прекрачи прага. Озоваха се в ярко осветена стая, с много шум и дъжд от станиолови конфети. Лицето на Бони грейна с пресилено въодушевление, преди да заговори през стиснатите си зъби: – После ще ме убиеш... заслужавам си го... но точно сега само се усмихвай.

Имаше и балони, от онези скъпите, на компанията „Майлър“, а върху масичката за кафе беше струпана

огромна купчина подаръци. Букети цветя бяха подредени грижливо из цялата стая и Бони не пропусна да забележи колко добре пасваха орхидеите на бледозеления шал на Каролайн. Беше от „Хермес“, копринен, с десен на лози с гроздове. Отсега мога да се обзаложа, че към края на вечерта тя ще закичи някоя от тези орхидеи в косата си, помисли си Бони.

В сините очи на Сю Карсън се долавяше леко безпокойство, а в усмивката ѝ – неувереност.

– Мередит, надявам се да нямаш никакъв важен ангажимент тази вечер – заговори я тя.

– Нищо, което да не мога да отложам – отвърна Мередит. Но после ѝ върна усмивката, топла, макар и леко разсеяна, при което Бони се успокои. Сю беше избрана за Кралица на бала по случай началото на новата учебна година на мястото на Елена, след като спечели надпреварата с Бони, Мередит и Каролайн. Тя беше единственото момиче в училището след Бони и Мередит, разбира се, което през цялото време безрезервно подкрепяше Елена, когато всички се бяха обърнали срещу нея. На погребението на Елена тя каза, че Елена завинаги ще си остане истинската кралица на красотата на гимназията „Робърт Е. Лий“ и че ще се откаже от собствената си номинация за Снежна кралица в памет на Елена. Никой никога не беше мразил Сю. Най-лошото мина, утеши се Бони.

– Искам всички да се снимаме на дивана – предложи Каролайн и ги подреди зад букетите с цветя върху масата. – Вики, ще ни фотографираш ли?

Вики Бенет продължаваше да седи в ъгъла, притихнала и незабележима.

– О, да, разбира се – кимна и отметна нервна дългата светлокестенява коса от очите си, когато се пресегна към фотоапарата „Полароид“.

Държи се като слугиня, помисли си Бони, миг преди светкавицата на фотоапарата да я заслепи.

Готовата снимка се подаде от дъното на апарата, Сю и Каролайн се засмяха, след което се впуснаха в оживено бърборене, докато Мередит слушаше с хладна учтивост. Но нещо друго привлече вниманието на Бони. Снимката беше много добра, Каролайн изглеждаше зашеметяващо с лъскавата си кестенява коса, застанала точно зад бледозелените орхидеи. Там беше и Мередит, с леко иронично и отнесено изражение, поразяваща с красотата си, въпреки че явно не полагаше никакво старание да изпъкне. Присъстваше, разбира се, и самата Бони, с една глава понисичка от останалите, с бухналите си червеникави къдрици и смутената си физиономия. Но странното нещо беше фигурата до нея на дивана. Това беше Сю, разбира се, че беше Сю, но за миг на Бони ѝ се стори, че русата коса и сините очи принадлежат на някое друго момиче. Някое, което се вглеждаше напрегнато в Бони, все едно в следващия миг ще сподели с нея нещо важно. Образът обаче скоро се размаза пред очите ѝ, а по гръбнака ѝ пролази вледеняваща тръпка на безпокойство.

Не, на снимката си беше само Сю. Сигурно се е смахнала за миг или пък е позволила желанието на Каролайн всички отново да се съберат заедно да ѝ повлияе.

– Аз ще направя следващата снимка – обади се Бони и скочи от дивана. – Седни там, Вики, и се облегни удобно. Не, премести се малко... добре, точно там! – Всички движения на Вики бяха припрени, изнервени. Когато светкавицата угасна, тя имаше вид на уплашено животно, готово да побегне.

Каролайн хвърли бегъл поглед на втората снимка, преди да се надигне и да се отправи към кухнята.

– Можете ли да отгатнете какво имаме вместо торта? – попита тя. – Правя моя версия на убийствена шоколадова торта. Хайде, трябва да дойдете и да ми по-

могнете за разтапянето на фъджа. – Сю тутакси тръгна с нея, а след кратко колебание я последва и Вики.

Когато се обърна към Бони, от лицето на Мередит бяха изчезнали и последните следи от любезното ѝ изражение.

– Трябваше да ми кажеш.

– Зная. – За минута Бони сведе глава малодушно. Но после отново я вдигна и се усмихна. – Ама тогава нямаше да се съгласиш да дойдеш и нямаше да можем да опитаме убийствената шоколадова торта.

– А дали тортата си струва всичко това?

– Е, поне ще помогне да си прекараме приятно – изтъкна Бони логично. – И всъщност може пък да не се окаже толкова лошо. Каролайн действително се опитва да бъде мила с нас, а за Вики е добре поне веднъж да се измъкне от дома си...

– На мен пък ми се струва, че не се чувства много добре – прекъсна я Мередит грубо. – Има вид сякаш всеки миг ще получи инфаркт.

– Е, може би просто е нервна. – Според Бони Вики имаше предостатъчно основания да бъде толкова нервна. Тя бе прекарала по-голямата част от есента в някакъв транс, бавно подлудявана от сила, която не разбираше. Никой не се надяваше да се възстанови, включително и самата тя.

Мередит все още изглеждаше мрачна и намръщена.

– Поне можеш да се утешаваш с мисълта – опита се Бони да смекчи ситуацията, – че това не е истинският ти рожден ден.

Мередит взе фотоапарата и го завъртя в ръцете си.

– Всъщност е – промърмори, свела поглед надолу.

– Какво? – Бони се втренчи изумено в нея и заговори по-силно: – *Какво каза?*

– Казах само, че днес е истинският ми рожден ден. Майката на Каролайн трябва да ѝ е казала. Навремето, доста отдавна, двете с майка ми са били приятелки.

– Мередит, какви ги дрънкаш? Рожденият ти ден беше миналата седмица, на тридесети май.

– Не, не беше. Днес е, на шести юни. Истина е, така е записано в шофьорската ми книжка и във всичките ми документи. Родителите ми започнали да го празнуват седмица по-рано, защото датата шести юни била твърде разстройваща за тях. На този ден дядо ми бил нападател и след това полудял. – Бони ахна, внезапно изгубила дар слово, а Мередит добави спокойно: – И знаеш ли, опитал се да убие баба ми. – Върна внимателно полароида точно в центъра на масичката за кафе. – Май трябва да отидем в кухнята – рече тя тихо. – Вече надушвам шоколада.

Бони все още стоеше като парализирана, но мозъкът ѝ отново зашрака трескаво. Смътно си спомняше какво ѝ бе разказвала преди Мередит за всичко това, но явно тогава не ѝ бе разкрила цялата истина. Освен това не ѝ бе казала кога точно се е случило.

– Дядо ти е бил нападател... искаш да кажеш като Вики – поде Бони. Не посмя да използва думата *вампиър*, но знаеше, че Мередит много добре я разбира.

– Също както Вики е била нападателка – потвърди приятелката ѝ. – Хайде – добави тя вече съвсем тихо. – Те ни чакат. Не исках да те разстроювам.

Мередит не иска да се разстроювам, затова няма да се разстроювам, повтаряше си Бони, докато заливаше шоколадовата торта и шоколадовия сладолед към нея с горещия фъдж. Макар че с нея сме приятелки още от първи клас, тя никога досега не ми е споделяла тази тайна...

За миг замръзна и от тъмните ъгли на съзнанието ѝ започнаха да прииждат несвързани думи. *Никой не е такъв, какъвто изглежда*. Миналата година бе получила това предупреждение чрез гласа на Хонория Фел и пророчеството се бе оказало ужасяваща истина. Ами ако нищо още не е свършило?

После обаче Бони тръсна решително глава. Не биваше точно сега да мисли за това. Трябваше да се посвети единствено на *купона*. И ще се постарая купонът да мине *добре* и всички да се спогодим някак си, реши момичето.

Странно, но не се оказа толкова трудно. Отначало Мередит и Вики много-много не си говореха, но дори и Мередит не можа да устои на купчината подаръци, струпани върху масичката за кафе. Когато дойде ред да разопакова последния подарък, всички бърбеха оживено и се смееха. Настроението на примирие и взаимна толерантност продължи и след като се преместиха в стаята на Каролайн, за да разгледат новите ѝ дрехи, компактдискове и фотоалбуми. Чак към полунощ момичетата се напъхаха в спалните чували, като не спираха да разговарят.

– Какво става напоследък с Аларик? – обърна се Сю към Мередит.

Аларик Залцман и Мередит бяха гаджета или нещо такова. Той се оказа дипломант от университета „Дюк“, специализирал парапсихология, затова миналата година го бяха извикали във Фелс Чърч точно когато започнаха вампирските атаки. Макар че отначало се държеше едва ли не като враг, накрая той се превърна в техен съюзник и... приятел.

– Сега той е в Русия – обясни ѝ Мередит. – Нали знаеш, че там има перестройка. Проучва какво са правили с психично болните по време на Студената война.

– Какво ще му кажеш, когато се върне? – попита я Каролайн.

Това беше въпрос, който самата Бони искаше да зададе на Мередит. Тъй като Аларик бе с почти четири години по-голям от нея, Мередит му бе предложила да поизчакаат, докато завърши и тогава да обсъдят бъдещето си. Но сега Мередит бе навършила осемнадесет – и то точно днес, напомни си Бони – и до дипло-

мирането ѝ оставаха всичко на всичко две седмици. И какво ще се случи след това?

– Още не съм решила – рече Мередит. – Аларик иска да отида в университета „Дюк“, още повече че там ме приеха, но аз не съм сигурна. Ще трябва да го обмисля.

Бони много се зарадва. Тя искаше Мередит да се запише заедно с *нея* в колежа „Буун Джуниър“, а не да замине и да се омъжи или да се сгоди. Беше глупаво да мисли за брак толкова млада. Самата Бони беше известна с прекалената си общителност, като сменяше момчетата, когато ѝ скимваше. Лесно се влюбваше и после също толкова лесно разлюбваше.

– Досега не съм виждала някой да остане задълго верен на приятелката си – подхвърли тя.

Всички веднага извърнаха очи към нея. Сю подпря брадичката си върху юмруците си, преди да я попита:

– Дори и Стефан?

Бони трябваше да се досети. Спалнята се осветяваше слабо само от една лампа край леглото. Единствените звуци, които се чуваха, идваха от шумоленето на наскоро покаралите листа на върбата отвън. Неизбежно бе разговорът да се насочи към Стефан и от него – към Елена.

Стефан Салваторе и Елена Гилбърт вече се бяха превърнали в нещо като легенда за града, като Ромео и Жулиета. Когато Стефан за пръв път се появи във Фелс Чърч, всяко момиче го пожела. И Елена, най-красивата, най-известната, най-недостъпната от всички момичета в гимназията, също го пожела. Едва след като го спечели, тя осъзна опасността. Стефан не беше такъв, какъвто изглеждаше – криеше тайна, много помрачна, отколкото някой можеше да предположи. А брат му Деймън се оказа дори още по-мистериозен и опасен от самия Стефан. Елена се бе озовала между двамата братя. Обичаше Стефан, но в същото време

бе неудържимо привлечена от дивото и загадъчното в Деймън. Накрая тя умря, за да ги спаси. Накара ги да се сдобрят и да не забравят обичта си.

– Е, може би Стефан... ако ти беше Елена – съгласи се Бони. Атмосферата се промени. Стана приглушена, малко тъжна, точно като за среднощни изповеди.

– Още не мога да повярвам, че я няма – промълви Сю тихо, поклати глава и затвори очи. – Тя беше толкова жизнена.

– Да, нейният пламък гореше по-ярко – съгласи се Мередит, загледана в отблясъците от розово и златисто от светлината на лампата по тавана. Гласът ѝ бе притихнал, но напрегнат. Бони си помисли, че думите на Мередит описват Елена по-добре от всичко, което бе слушала досега за нея.

– Имало е случаи, когато съм я мразила, но никога не съм си позволявала да я пренебрегвам – призна си Каролайн. Зелените ѝ очи се притвориха, докато се унасяше в спомените си. – Защото тя беше личност, която не позволяваше да я пренебрегват.

– След нейната смърт се замислих, че това може да се случи на всяка от нас – обади се Сю. – Не бива да пилееш времето си, защото не знаеш колко дълго още ще те има на този свят.

– Да, може да се окажат шейсет години или шейсет минути – съгласи се Вики с тих глас. – Всяка от нас може да умре още тази нощ.

Бони се размърда притеснено. Но преди да успее да каже нещо, Сю повтори:

– Още не мога да повярвам, че я няма. Понякога имам чувството, че е някъде наблизо.

– О, и аз – обади се Бони разсеяно. За миг в съзнанието ѝ проблясна сцената от Топлите извори и ѝ се стори по-реалистична от полутъмната стая на Каролайн. – Снощи я сънувах и не можех да се отърся от чувството, че беше наистина *тя*, опитваше се да ми

каже нещо. Това чувство все още не ме е напуснало – обърна се към Мередит.

Останалите момичета впериха безмълвно погледи в нея. Навремето щяха да се присмеят, ако Бони намекнеше за нещо свръхестествено, но не и сега. Ясновидските ѝ способности бяха безспорни, доказани и малко плашещи.

– Наистина ли? – затаи дъх Вики.

– И какво според теб е искала да ти каже? – попита силно заинтересувана Сю.

– Не зная. Накрая Елена упорито се стараше да не прекъсва контакта с мен, но не успя.

Отново настана тишина. После Сю заговори колебливо, с леко треперещ глас:

– А не мислиш ли... не мислиш ли, че *ти* можеш да осъществиш контакт с *нея*?

Тъкмо това беше въпросът, който всички си задаваха. Бони погледна към Мередит. Преди това Мередит ѝ бе заявила да не обръща внимание на съня, но сега я гледаше съвсем сериозно.

– Не зная – рече Бони бавно. В мозъка ѝ още се вихреха виденията от кошмара от отминалата нощ. – Но едно е сигурно – не искам да изпадам в транс и да се отворя за нещо, което може да ме дебне там някъде.

– Това ли е единственият начин за връзка с мъртвци? Какво ще кажеш за дъска Уиджа* или нещо от този сорт? – подхвърли Сю.

– Родителите ми имат спиритическа дъска – заяви Каролайн възбудено. Внезапно унилото настроение,

---

* Дъска Уиджа (Ouija board) – спиритическа дъска за викане на духове, един интересен, истински, но в същото време не много безопасен метод, с който може да се призове дух без особени допълнителни подготовки и предмети. Представлява дъска с нанесени върху нея букви, цифри и няколко специални символа. Участниците в спиритичния сеанс поставят ръце върху подвижен планшет, който местейки се посочва отделни букви и оформя съобщения. – Б. пр.

царящо в спалнята, се разсея, за да отстъпи на някакво неясно вълнение. Всички се надигнаха и се спогледаха замислено. Дори Вики изглеждаше заинтригувана, въпреки страха си.

– Ще свърши ли работа? – обърна се Мередит към Бони.

– Дали да го направим? – запита Сю на висок глас.

– Ще се осмелим ли? Това е въпросът – произнесе Мередит замислено. Бони отново установи, че останалите момичета се взират в нея. Поколеба се за миг, сетне сви рамене. Стомахът ѝ вече се бе свил от възбуда.

– Защо не? – попита тя. – Какво можем да изгубим? Каролайн се обърна към Вики:

– Вики, в подножието на стълбата има килер. Спиритическата дъска трябва да е там, на най-горната лавица сред купчината от други игри.

Дори не си направи труда да я помоли, помисли си Бони, намръщи се и понечи да протестира, но Вики вече бе изскочила от стаята.

– Можеше да бъдеш поне малко по-любезна – скара се Бони на Каролайн. – Какво е това, въплъщаващо се в ролята на злата мащеха от приказката за Пепеляшка?

– О, стига, Бони – махна Каролайн нетърпеливо. – Вики има късмет, че изобщо я поканихме. И *тя* го знае.

– А пък аз си мислех, че просто е заслепена от всеобщото ни великолепие – подметна Мередит язвително.

– А освен това... – заговори Бони, но бе прекъсната. Звукът отначало бе слаб и някак си далечен, но ясно доловим. Беше писък. След него надвисна мъртвешка тишина, а накрая се заредиха покъртителни викове.

За миг момичетата в стаята останаха като вцепенени. После всички се втурнаха по коридора и надолу по стъпалата.

– Вики! – извика Мередит, която първа се добра до

долния етаж благодарение на дългите си крака. Завари Вики пред килера, с протегнати ръце, сякаш се опитваше да предпази лицето си. Все още пищевойки, тя се вкопчи в Мередит.

– Вики, какво има? – попита Каролайн, повече ядосана, отколкото изплашена. Наоколо по пода бяха пръснати кутии от различни игри, жетони за „Монополи“ и карти за игра. – Защо крешиш така?

– То ме сграбчи! Тъкмо се бях пресегнала към най-горната лавица и нещо ме сграбчи през кръста!

– Отзад ли?

– Не! Отвътре, от килера.

Изплашената Бони надникна през отворената врата на килера. Там бяха подредени зимни палта, като някои от тях висяха чак до пода. Мередит се освободи внимателно от паническата прегръдка на Вики, грабна най-близкия чадър и започна да мушка палтата.

– О, недей – не съдържа Вики уплашения си вик, но чадърът се натъкваше само на дрехи. Мередит започна да ги отмества с него, за да стигне до дъното на килера от груби дъски от кедрово дърво.

– Ето, видя ли? Няма никой – рече с облекчение. – Но ти знаеш какво е дрешник, пълен с палта. Висят ръкави. Обзалагам се, че ако се наведеш достатъчно навътре между тях, ще ти се стори все едно някакви ръце се сключват около теб.

Вики пристъпи плахо напред и докосна един висящ ръкав, след което погледна нагоре към най-горната лавица. Захлупи лице с шепи, но дългата ѝ копринено-мека коса се спусна над тях и ги закри. За един ужасяващ миг на Бони ѝ се стори, че Вики плаче, но след малко чу кикотенето ѝ.

– О, Господи! Наистина си помислих, че... ох, колко съм глупава! Сега ще оправя всичко тук – каза Вики.

– По-късно – заяви Мередит твърдо. – Да отидем във всекидневната.

Преди да се присъедини към останалите, Бони хвърли последен поглед към килера.

Когато всички се събраха около масичката за кафе с няколко запалени лампи за по-ефектно, Бони допря леко пръстите си до малкия пластмасов планшет. Всъщност досега никога не бе използвала спиритическа дъска, но знаеше как се борави с нея. Планшетът се местеше върху отделните букви и така се оформяше съобщението – ако духовете пожелаят да говорят. И това беше всичко.

– Всички трябва да го докоснем – обясни тя на останалите и ги наблюдаваше, докато следваха инструкциите ѝ. Пръстите на Мередит бяха дълги и изящни, на Сю – слаби с овални нокти. Ноктите на Каролайн бяха лакирани в яркочервено, а на Вики – изгризани.

– Сега ще затворим очи и ще се концентрираме – додаде Бони тихо. Чуха се леки въздишки, докато момичетата едно по едно се подчиняваха на нарежданията на медиума. Странната атмосфера постепенно обзе всяко от тях.

– Мислете за Елена. Представете си я. Ако тя е някъде там, ние искаме да я призовем при нас.

В голямата стая надвисна тишина. В мрака зад спуснатите ѝ клепащи на Бони ѝ се привидя бледозлатиста коса и очи, сини като лапис лазули.

– Хайде, Елена – зашепна. – Говори с мен.

Планшетът започна да се помръдва.

Никоя от тях не го направляваше, защото всички му оказваха натиск от различни точки. Ала въпреки това дребният пластмасов триъгълник се плъзгаше плавно и уверено. Бони задържа очите си затворени, докато плъзгането на планшета не престана. Едва тогава се осмели да погледне. Планшетът сочеше към думата *да*.

От устата на Вики се чу нещо като леко ридание.

Бони огледа останалите. Каролайн дишаше забързано, присвила зелените си очи. От всички тях единствено Сю оставаше с плътно затворени очи. Мередит изглеждаше бледа като платно.

Всички очакваха, че Бони знае какво трябва да се направи.

– Продължавайте да се концентрирате – рече им Бони. Усещаше се неподготвена, а и донякъде бе глупаво да се обръща към празното пространство. Но нали беше експерт, длъжна бе да го прави.

– Ти ли си, Елена? – попита най-сетне.

Планшетът описа малък кръг, преди отново да се върне към думата *да*.

Внезапно сърцето на Бони заби толкова бясно, че тя се изплаши пръстите ѝ да не се разтреперят. Усещаше по-различно пластмасовия планшет под тях, почти като наелектризиран или сякаш през него протичаше някаква свръхестествена енергия. И вече не се чувстваше като пълна глупачка. В очите ѝ запарираха сълзи. Видя, че и очите на Мередит блестят. Тя ѝ кимна мълчаливо.

– Как можем да сме сигурни? – обади се Каролайн с гръмък глас, преливащ от подозрение. Тя не го усеща, осъзна Бони, тя не усеща нищо от това, което усещам аз. Или иначе казано, беше психически пън.

Планшетът отново се размърда, като сега отиваше до отделни букви, но толкова бързо, че дори и Мередит едва успяваше да ги изрече на глас. Ала и без препинателните знаци съобщението бе напълно ясно:

КАРОЛАЙН НЕ БЪДИ ГАДНА, гласеше то. ИМАШ КЪС-МЕТ ЧЕ ВЪОБЩЕ РАЗГОВАРЯМ С ТЕБ

– Да, това е Елена, така че всичко е наред – констатира Мередит сухо.

– Звучи като нея, но...

– О, млъквай, Каролайн – скастри я Бони. – Елена, толкова се радвам... – Гърлото ѝ се скова, затова

се опита отново да разчете бързите премествания на планшета.

НЯМА ВРЕМЕ БОНИ ПРЕСТАНИ ДА ХЛЕНЧИШ И СЕ ЗАЕМИ ЗА РАБОТА

И *това* също е типично за Елена, каза си Бони, преди да продължи:

– Миналата нощ те сънувах.

ЧАЙ

– Да. – Сърцето на Бони се разгуптя още по-бързо. – Исках да си поговоря с теб, но нещата яко се объркаха и после ние с теб изгубихме контакта...

БОНИ НЕ ИЗПАДАЙ В ТРАНС НЕ В ТРАНС НЕ В ТРАНС

– Добре. – Това бе отговор на въпроса ѝ и тя изпита облекчение да го чуе.

РАЗРУШИТЕЛНА СИЛА ИЗКРИВЯВА ОБЩУВАНЕТО НИ ИМА ЛОШИ НЕЩА МНОГО ЛОШИ НЕЩА ТУК

– Какви неща? – Бони се наведе по-близо до спиритическата дъска. – Какви?

НЯМА ВРЕМЕ! Планшетът като че ли сам добави удивителния знак. Подскачаше така неудържимо от буква на буква, сякаш Елена вече съвсем бе изгубила търпение. ТОЙ СЕГА Е ЗАЕТ ТАКА ЧЕ МОГА ДА ГОВОРЯ НО НЯМА МНОГО ВРЕМЕ СЛУШАЙ КОГАТО СВЪРШИМ ИЗЛЕЗТЕ БЪРЗО ОТ КЪЩАТА ВИЕ СТЕ В ОПАСНОСТ

– Опасност ли? – повтори Вики с изплашено изражение, сякаш още в следващия миг щеше да скочи от стола и да побегне.

ПОЧАКАЙ СЛУШАЙ ПЪРВО ЦЕЛИЯТ ГРАД Е В ОПАСНОСТ

– Какво трябва да правим? – моментално се намеси Мередит.

ТРЯБВА ТИ ПОМОЩ ТИ НЕ СИ МУ В КАТЕГОРИЯТА НЕВЕРОЯТНО СИЛЕН СЕГА СЛУШАЙ И СЛЕДВАЙ УКАЗАНИЯТА ТИ ТРЯБВА ДА НАПРАВИШ МАГИЯ ЗА ПРИЗОВАВАНЕ И ПЪРВАТА СЪСТАВКА Е К...

Без никакво предупреждение планшетът отскочи от буквите и започна обезумяло да се мята по спиритиче-

ската дъска. Първо посочи към стилизираното изображение на луната, после към слънцето и накрая към надписа *Паркър Брадърс Инк.**

– Елена!

Планшетът се върна обратно към буквите:

ОЩЕ ЕДНА МИШКА ОЩЕ ЕДНА МИШКА ОЩЕ ЕДНА МИШКА

– Какво става? – извика Сю Карсън с широко отворени очи.

Бони се изплаши. Планшетът вибрираше от енергия, черна и грозна енергия, пареща пръстите ѝ като черна смола. Но усещаше също и потрепването на сребърната нишка – присъствието на Елена, борещо се с тази енергия.

– Не го изпускайте! – викна тя отчаяно. – Не сваляйте ръцете си от планшета!

МИШКАТЪМНАСЛУЗЦЕТЕУБИЕ, се изписа на дъската. КРЪВКРЪВКРЪВ. И после... БОНИ БЯГАЙ ОТ ТАМ ТОЙ Е ТУК БЯГАЙ БЯГАЙ БЯ...

Планшетът подскочи диво, изтръгна се от пръстите им и прелетя над спиритическата дъска, профуча във въздуха, сякаш някой го бе захвърлил с все сила. Вики се разпищя. Мередит скочи на крака.

И тогава всички лампи изгаснаха, потапяйки къщата в пълен мрак.

* Компания производител на Уиджа дъски в САЩ. – Б. пр.